

AKATALPA

Ekim 2014 - Sayı 178

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin PEKER

Hüseyin KÖSE

ALYATTES

seni çok bekledik
kazılar sırasında hisartepe öreninde yaptık
göç hazırlıklarını
taşınıyorduk, oradan oraya, yani iller bizimdi
bilgi kaynakları, ağaç filizleri ve maden lifleri..
güneşin kabartma yerlerine inmesini izledik
eski seramik şekilli, sivri ve göze çarpan
bir ışıkta tepemizde; bazen yakan, çoğunca bulutlara gömülü
az sonra batacak olan frig ovasına
lydia kralı alyattes'ten aldık bu tarih olayını
bayraklı'ya yerleştik, ölüm aranır oldu
hayat bir baş dönmesiydi o zaman
biliciye danıştık: "*zaman uygun mu?*"
çınar ağacı altında uyuyan bizler
bir heykeliz belki, pazar yeri kurduğumuz
iyi döşenmiş toprak üzerinde
şiddetli bir deprem olduğu günlerde, yerle bir olduk
benden sonra terlikleri kim toparlayacak?
tozları kim siler, sarsıntıdan yere göğe yağın?
küçük adak eşyaları kaldı elimizde
miletos'lu aspasia'dan alınmış, ne de olsa bir kadın!
evlenmem olanaksız onunla
güneş batana hep birlikte öleceğiz
yazdıklarımız seçkin eser katında
kitabını yazacağız geçmişin, ağızda ağıza
onu konuşacağız, yaşadık üzerinde: toprağın kenarında
izmir, seni çok bekledik, hangi çağa ulaştın?
akılcı bir yöntemle, sana bir soru işte!
kendi eksenin üzerinde ve güneş etrafında döndün
bense üfürükçülerin ve yobazların elinde
iki boynuza çakıldım, para cezası ödedim
bulvarlara gerildim, yüzyıllar içersinde..

seni çok bekledik, sohbetinizi özledik
yaz, yazın ve felsefe üzerine
nazik deyişle arkadaş edin bizi
indir hayat kadınları merdivenine
eşsiz değerinde bir pagos yarat, tiyatro, çeşme, kütüphane

ekrem akurgal'in elinden öpüyorum
nazım usta'nın kıvrıkcık saçından
biri toprağımı eşeledi, diğeri şiirde soluğumu
ölümü aramaz olduk, cemaat kopyalarından

AŞKIN AYRILIĞINSA IV

İçin öyle aydınlık ki ne çıkar karanlık olsa gökyüzü
Sakin bakma aynalara, sık bakılan aynalar köreltir yüzü

Sevgililerden yapılma o uzun gece yok mu?
Herkes kendi kalbinin önünü süpürsün diye yıldızlarla

Her uğultu tutturulmuş bir korku karanlığına
Gölgeler indirilmiş duvağı akşamların
Hangi kayık parçalanabilir sessizce aksi halde
Aşkın kayalıklarla buluşması gibi?

Ben ki yalnızlığın çobanıyım cadısı medeası
Acır bastığım yerler tenhalığın yankısıyla

Herkes yalnızlığı kadar güçlü ıssız gölgesi kadar
O yüzden uzak seslerle iyileştiriyoruz kendimizi
Unutamasak da hatırlamamaya çalıştığımız kimi şeylerle
Hasat zamanlarında bir gökyüzü sevinci harman gibi

Babalarımız ki sonsuza giden burukluğumuzdur
Tebeşir kokulu çocuklardır beyaz kelimeler geçer düşlerinden
Geçer en esmer yıllar kireç gibi bir yüzle kara tahtalarda

Bir şey var ki kendini ancak hüznle uslandırır
Aşk desem değil mutsuzluk desem değil
Ne yakınlık ne de uzaklıkla anlatılır
Bir zerdali dalı rüzgârda kırık kopuk

Hangi fiil çekebilir geçmiş aşkların yükünü?
Çerçevesi anıların bir bir boşalmışken?
Tükenmişken şeritler ve aşkın ayrılığınsa...

24-27 Mayıs 2014

Figen Abacı, Hüseyin Alemdar, Suat Kemal Angı, Sevil Avşar, Naci Bahtiyar, Perihan Baykal, Utkun Büyükaşık, Serdar Çakıcıoğlu, M. Güner Demiray, Rasim Demirtaş, İsmail Cem Doğru, Sema Enci, Ersan Erçelik, Osman Serhat Erkekli, Metin Fındıkçı, Ozan Genç, Niyazi Mete Gürkan, Korkut Kabapalamut, Ozan Kaçar, Abbas Karakaya, Müştehir Karakaya, Yaşar Kavas, Emin Kaya, Nevzat Konşer, Hüseyin Korkmaz, Hüseyin Köse, Fatih Mert, Volkan Odabaş, Cihan Oğuz, Mustafa Oğuz, Mine Ömer, Hızır İrfan Önder, H. Senday Özdamar, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, Mehmet Rayman, Cihannur Selenga, Engin Türkoğlu, Serdar Ünver, Erol Yılmaz, İsmail Güney Yılmaz, Hakan Yirik.

SEFERİS VE ANGELOPOULOS'TA GÖÇ

Figen ABACI

Cenazeye gider gibi en güzel siyah renkli giysilerini giymiş kadın, erkek ve çocuklar uçsuz bucaksız bir çayırdan ırmağa doğru yürümekteydi. Yorgun, tedirgin, düşünceli bir grup insanlardı. Bu insanlar bavullarında, çok uzaklardan bile görülebilir bir acı taşımaktaydı. En önde giden adam, yeni yurtları olan ırmak kenarındaki çayırdaki durarak geçmişten geleceğe aktaracakları acının öyküsünün ilk cümlesini kurdu:

“Biz Yunanlıyız, Odessa’den gelen mültecileriz...”

Theo Angelopoulos “Ağlayan Çayır” filminde Bolşevik devrimi sonrası Odessa’den Selanik’e göç etmek zorunda kalan Yunanlıların öyküsünü anlatır. Film travmaların geçit töreni gibidir. Yaklaşık üç saat süren filmde bir acı biter, diğeri başlar; savaş, göç, ayrılık, hapis, ölüm birbirini kovalar. Yaşanan trajedinin sorumlusu tanımlanmamıştır. Angelopoulos “Ağlayan Çayır”da insanı çaresiz ve güçsüz bırakan ve hatta insanlıktan çıkarabilecek kaçınılmaz acıları anlatır.

Troyalı Helen’den Eleni’ye...

Çoğunlukla mülteci mekânlarında geçen filmde bitmeyen göç ve savaşlar Yunanlıların kaderi gibi işlenmekte, mitolojik göndermeler yapılmaktadır. Savaşta annesi ölen ve kimsesiz kalan Eleni’nin etrafında dönen acılar, Troyalı Helen’in acılarına gönderme yapmaktadır. Troyalılar’ın mutluluğunu çok gören tanrılar Troya Kralı Priamos’un karısı Hekabe’ye bir rüya gösterir: Hekabe’nin karnından ateşler fişkırmaktadır. Kâhin Hekabe’nin doğuracağı çocuğun Troya’nın başına dertler getireceği yorumunu yapar. Bunun üzerine Kral, karısı doğum yapınca bebeği öldürmesi için birini görevlendirir. Bebeği ormana götürülen adam öldürmeye kıyamaz ve orada bırakır. Çobanların bulup büyüttüğü bu bebeğin adı Paris’tir. Daha sonra Olympos dağında yapılan bir törende kavga tanrıçası Eris, ortalığı karıştırmak için üzerinde ‘en güzel’ yazılı altından bir elmayı ortaya koyar. Kudret tanrıçası Hera, Zekâ tanrıçası Pallas Athena ve Aşk tanrıçası Afrodit elmaya sahip olmak için yarışa girerler. Sonunda Zeus’a başvururlar. Zeus ise kararı Troya’da yaşayan bir ölümlünün, Paris’in verebileceğini söyler. Tanrıçalar seçilmek için Paris’e en güzel vaatlerde bulunur. Paris Afrodit’in vaadini kabul eder. Afrodit Paris’e Dünyanın en güzel kadını Isparta Kralı Menelaos’un karısı ‘Güzel Helen’i sunar. Paris, Helen’i Troya’ya kaçıtır. Bu arada altın elmayı alamayan tanrıçalar boş durmamaktadır, Troya’nın yerle bir olması ile ilgili planlar yapmaktadır. Kral Menelaos karısını geri almak için ağabeyi Agamemnon ve diğer kral ve komutanlardan yardım ister ve Troyalılar’la bitmek tükenmek bilmeyen on yıl sürecek olan savaşlar başlar.

Filmde de, Yunanlılar, mitolojik öykülerinden aldıkları acıyı kuşaklar arası ileterek tekrar etmekte, tanrıların öfkesini üzerlerine çekmiş olarak, adeta işledikleri bir suçun cezasını çeker gibi travma üstüne travma yaşamaktadırlar.

Ağlayan Çayırın Kıyısında Müziğin Yazdığı Öykü

Nehre doğru akan bu siyah kalabalık kıyıda durup köylerini kurdular. Geldikleri yerlere benzer bir düzen içinde, küçük evlerin ortasında en büyük ve en güzel ev en önde yürüyene aitti, Spyros’a. Spyros’un bir oğlu vardı, karısı göçten sonra salgında ölmüştü. Oğlundan birkaç yaş küçük Eleni onlarla yaşıyordu. Eleni genç kız olunca Spyros onunla evlenme planları yapmaya başladı. Ama bilmediği bir sır vardı, oğlu ile Eleni’nin ikiz oğulları olmuştu ve evlatlık verilmişti, bu durum

Spyros’dan saklanmıştı. Eleni ile Spyros’un oğlu düğün gecesini kaçıp bir müzik grubuna katıldılar. Müzik grubunun başında kemancı Nicos vardı. Spyros’un oğlu ise akordeon çalmaktaydı. Selanik’e gittiler, 1922’de İzmir’den göçen Yunanlıların yerleştiği büyük bir tiyatroya.... Kemancı Nicos geçmişten geleceğe aktaracakları öyküye devam etti:

“Selanik, mülteciler şehri; bu iyileşmeyecek bir yara...”

Filmde Spyros’un oğlunun çaldığı ve kendi bestesi olan akordeon parçası ve başka müzikler eşlik eder. Angelopoulos’un diğer filmlerinde olduğu gibi, başrol müziğindir. Filmde sık sık duyulan, Spyros’un oğlunun çaldığı akordeon ezgisi, yüzlerce yıllık acıyı anlatan bir ağıtı hatırlatır. Müziğe kulak verdikçe her sesin yaşamın acılarını fısıldadığını duyarsınız, dilenmiş tınılarla upuzun bir öykü yazılır. Film boyunca müzik en neşeli ve en acılı anlara eşlik eder. Filmde yaşanan travmalara tanıklık eden seyirci için bile örselenmeyi azaltan müziğin tınılarıdır. Müzik, insani olmayan, adı konulamayan travmalara öykü yazarak ya da travmayla kopan bağlantılara yeniden yapıştırmacılık görevi yaparak, acı da olsa bütünlüğü yeniden kurar.

Ağıtların çıkış noktası ve işlevi de travmaları katlanılabilir acıya dönüştürmek, insani olmayana en insani simgelerle anlatmak değil midir? Ağıtlar hatırlatır ama yaşamda acıya bir yer açarak ve gelecek yaşam serüvenine izin vererek yapar bunu.

Eleni ve Spiros’un oğlu iç savaşın başladığı mülteciler kentinde kendilerine yeniden bir yaşam kurarlar. Eğreti bir yaşamdır bu, her an gitmeye hazır, her an bozulmaya hazır bir yaşam. Sabitliği ve geleceğe güvenle bakmayı önleyen yoksulluk ve iç savaş ortamı travmayı yaşam şekli haline getirmiştir. Derme çatma binalar, çamur içinde bir kent, çarşafaların beyaz renkte kalmasını önleyen kan ve korkunun gölgesi altındaki insanlar insani olanı anımsamak için aşk, müzik ve yardımlaşmadan medet umar. Çaresizliğin dayandığı bir noktada kemancı Nicos’un yüzündeki küntleşme, sonra dağılma ve teslimiyetin ardından gelen derin hüznün travma yaşayan insan hallerini anlatır gibidir. Elllerinde kalan tek çare müzik yapmaktır. Nicos kabullenilmiş kaderinin öyküsünü yazmaya devam eder:

“Ben çamurda yaratmaya mahkûm edilmiş bir adamım. Müziğim olacak, şarabım olacak ve rüzgâr sesimi alıp götürmeden müzik yapabileceğim.”

Direnme ve yaşama gücünü kazanma adına müziği kaybetmemek için mekânsız kaldıkları bir gün beyaz çarşafaların ardında rüzgâra karşı müzik yaparlar. Barışa özlemi simgeleyen beyaz çarşafalar vurulan Nicos’un kanyla kirlenir.

Eleni’nin Troyalı Helen’den devraldığı kuşaklar ötesine taşıyacağı acılarla dolu öyküsü ağıtların dilinde yazılmaya devam eder.

Angelopoulos’tan Seferis’e Kayıp Nesne

“Ağlayan Çayır”da zorunlu göç, arkada bırakılana dönme umudunun olmayışı, vedalaşmadan yapılan ayrılığın travması, sürekli yürüyen insanlar, hareket halinde kayıklar, gelip geçen trenler, gidip gelmeyen vapurlarla simgelenmiş. Yunanlı bir şair olan ve gençliğinde anayurdu İzmir’den ayrılmak zorunda kalan Yorgo Seferis’in şiirlerinde de zorunlu göç travmasının izlerini bulmak mümkündür. Seferis’in şiirlerinde bırakılmak zorunda kalınan ve dönülemeyen, bir anlamda kaybedilen nesne, öteki yaka, öteki hayat, öteki kıyı olarak karşımıza çıkar. Özlem ve yitirilen anayurdu yeniden kurma çabası Seferis’in şiirlerinde çokça rastladığımız liman, yolculuklara çıkan gemiler, deniz, aranan karşı kıyı olarak dilenir:

“Nedir aradığı ruhlarımızın, yolculuklara çıkıp

Yıpranmış gemilerin bordalarında, karışık kalabalığına

Yüzleri soluk kadınların, ağlayan çocukların,

Ne uçan balıklarla, ne de direklerin yöneldiği yıldızlarla
avunup;

....

Artık ne bizim, ne sizin olan bu ülkede.

Biliyorduk ki adalar güzeldi

Buralarda bir yerde, arayıp durduğumuz,

Belki biraz aşağıda, ya da biraz yukarıda,

Belki de çok yakınlarda.”

Seferis’in şiirlerinde anayurt özlemi ve zorunlu ayrılık acısı baskındır ama bu bir saplantı olarak işlenmemiş insana dair bütün zorunlu ayrılıkların simgesi haline gelmiştir. Seferis’in şiirlerinde ayrılık ve arayış, anneden ayrılma, çocukluktan ayrılma, hatta dünyadan ayrılma, ölümü sindirebilmeye kadar giden bir anlayışla işlenmiştir:

“Artık arama denizi ve kayıkları iten

dalgaların postunu

bu göğün altında balık olan biziz,

ağaçlar denizlerin yosunu”

Kaybolmuş cennet fantezisine bağlı kalmak, psikodinamik açıdan birincil nesne ile ayrımlaşma sürecinin yaşanmadığını, ayrımlaşmanın yasının tutulmadığını gösterir. Göçmenin “bir gün dönme” hayaline saplanması da benzer bir dinamiktir. Kökensel olarak kaynağını “Bir gün kaybettiğim annemle bir olduğum zamana döneceğim” fantezisinin, yani kaybolmuş cennetin oluşturduğu duygudan ivme alan özlem, yaşam boyu her kaybedilende kendisini yeniden yaşatır. “Bir gün” fantezisi geçmiş ve geleceği bağlar ama şimdiki anlamlı yaşamayı engeller. Yani en güzel yaşantılar geçmişte kalmıştır, belki bir gün yine yaşanacaktır, ama şimdiki yaşamda bir anlam yoktur. Seferis’in şiirlerinde ise kaybolmuş cennetin özlemi şimdiki anlamsızlık katmaz, özlemin hissedışı yaşamın bütün zamanlarını eşitler:

“....

Dostlarımız bizi bıraktı belki de hiç görmedik onları,

Belki uyku

Bizi soluyan dalgalara yaklaştırdınca karşılaştık,

Belki de yontuların ötesindeki o öbür hayatı

Aradığımız için arıyoruz onları”.

Göçle Sınanan: Ayrılma-Bireyleşme

Psikanalist Salman Akhtar, 2000 yılında yapılan İzmir psikanaliz ve psikoterapi günlerinde “Göç Travması: Sonuçları ve Çözümleri” başlıklı sunumunda, göçmenin yaşadığı kültürel şokun kişinin ruhsal bütünlüğünün sabitliğine meydan okuduğundan söz eder; göçü hem dışarıdan hem de içten gelen güçlerle benliğin esnekliğinin sınındığı bir travma olarak tanımlar. Akhtar, zorunlu göç eden kişinin yaşadığı ruhsal süreci, geri dönüşü mümkün olanın ruhsal sürecinden ayrı tutar ve daha travmatize bulunduğunu söyler:

“Kendi isteği dışında ülkesini terk eden ya da doğal tehlikeler ve/veya politik zulüm nedeniyle ülkesinden kaçmış kişinin anavatanı ile ilgili duyguları farklıdır. Kendi isteği dışında anavatanını terk etmiş olmak demek pasiflik ve ret edilme yaşantısının utancı altında olmaktır. Aniden ayrıldığı için koruyucu törenlerden mahrum kalmıştır. Bu durum yas tutmaya engel olur ve uyumu karmaşık hale getirir. Gidişine neden olan travmatik ortam tükenme anksiyetesi ve ikincil olarak narsisistik öfkeyi ortaya çıkarır. Agresyon geriye doğru yayılarak travmatik olay öncesine ait olumlu anılara bulaşır.”

Göçe maruz kalan kişinin bir parçası gibi hissettiği ve kendiliğini tanımladığı vatanından ayrılması tıpkı anneden ayrımlaşması gereken çocuğun yaşadığı sürece benzer. Ayrımlaşmanın ruhsal sürecinin çözümlemesini yapan ve psikodinamik teoriye oturtan Margaret Mahler’in ayrılma-bireyleşme sürecini hatırlamak göçmeni daha iyi anlamamızı

PATA

Yeni bir oyun buldum kendime
kuşlar bulutlar yandaş-
Gök de tiril olunca
ne güzel oyun bu

Kural mural hak getire
ben sırt üstü yatıyorum-gök önümde
en eski maviyi arıyorum
Dört dönüyor gök
en yeni beni arıyor
saatlerce oynuyoruz
yenişemiyoruz!

sağlayabilecektir. Ayrımlaşma döneminde anneyi sürekli kontrol eden bebek onu görebileceği mesafeye kadar uzaklaşır, anneyi uzun süre göremezse yoğun bir kaygıyla ağlar, bir dahaki ayrılığa gönüllü yaklaşmaz. İstediginde ulaşma mesafesi ya da ayrılma ve görüşme süreçlerinin kesintisizliği güven duygusu yaratır ve ayrımlaşmayı kolaylaştırır. Ayrılmak büyüme, büyümek ayrılmayı becerebilmektir. Büyümenin koşulu geçmişte bırakılanın yasını tutabilmekten geçer. Ayrımlaşma sürecinin doğal seyrini etkileyen her şey (annenin ani kaybı, annenin dünyaya güvensizliği nedeniyle ayrımlaşmaya izin vermemesi gibi sayılabilecek sonsuz etken vardır) ruhsal büyümeye engel olur.

Tüm travmalarda olduğu gibi, göç travmasında da, gelecek fantezilerini sağlıklı bir şekilde yeniden kurabilmek için, kayıpların yasını tutabilme, öyküyü tekrar oluşturma, bu yeni öyküyü yeni yaşam öyküsüne dahil edebilme, travmaya yol açana karşı duyulan kini mantıklı bir kızgınlığa indirgeyebilme ve kayıpları kabul edebilme yeteneğine ve gücüne gerek vardır. İdeal kendilik algısının tekrar yaratılması, kendine güvenin ve tutkuların yeniden kazanılmasının koşulları ancak bu şekilde sağlanır.

Kaçınmadığımız travmalar karşısında simgeleştiremediğimiz ve bu nedenle öyküleştiren yüzleşemediğimiz ve yasını tutamadığımız acıların şiirini bizim adımıza yazan, insani bir yaşantı olarak zihinlerimizde yer bulmasını sağlayan Seferis, yıllar sonra öteki yakaya, İzmir’e geldiğinde duygularını günlüğüne şöyle aktarır:

“Ama dönmek için çok geç artık. Çark dönmeye başlamış bir kere. Körfezin öbür yakasında birinin durmadan ve amansızca sardığı bir iplikle bağliyım bu kıyıya. Gene de meltem, renkler ve gök el değmemiş ve kesin bir biçimde duruyor; öyle ki, gözlerinin bir şey mi aradığını, yoksa sadece bir yerlere mi takılıp kaldığını bilemiyorsun” (Seferis Profil, Hazırlayan: Cevat Çapan, YKY)

Seferis, kaybedilmiş olanın yeniden bulunmasının imkânsızlığını ve şimdiki zamana geride kalandan her zaman bir bağın uzanmaya devam edeceğini anlatırken aslında psikanalitik olarak ruhsal büyümeyi anlatmakta. Cennet fantezisinden vazgeçmek ve kalana razı olmak kulağa hoş gelmesede de şimdiki yaşayabilmenin koşulu gibi durmakta...

Cihan OĞUZ

TEK HARFLİ ÇOCUK

Nüfus Müdürlüğü'nün kapısına dayansaydım
Deseydim ki bu çocuğun adı: O
Nasıl yani'ye fırsat vermeden gürlseydim
Üçüncü tekil şahıs yani
Ben, Sen, O.
Deli diye yüzüme bakarken onlar salyalar saçsaydım
sevinçten
Su var, Ay var, O niye olmasın diye inat etseydim
Memur amirine, amir müdürüne, müdür bölge başkanına
sorsaydı
O da Aile ve Sosyal Battı Batacak Bakanlığı'na
Bir manyak geldi bizim buraya, çocuğuna O ismini mi
verecekmiş ne
Mümkün değilmiş diye cevap gelseydi Ankara'dan
E o zaman yazılı olarak ret kararı verin diye kafa
ütüleseydim
Müdür Alo 155'i arayıp ortalığı karıştırmayı düşünseydi ama
anında vazgeçseydi
Hepsinin elleri ayakları dolaşıp çişleri gelseydi telaştan
Kitabına uydurmak için üç buçuk atsaydı götleri
Sonunda pes edip tamam diye ellerini kaldırsalardı

Tek harfli ilk çocuğu olacaktın dünyanın

Mustafa OĞUZ

HIRSIZLIK KOKUSU

Şakülü kayan dünyada
Bir dönek kimliğine bürünüyor zaman
Gelene de gülüyor geçene de
Çırılçıplak dolaşıyor aramızda
Bütün yüzleri pazara çıkarıyor
Kentın aynalarında
Makyajlı koca karıların genç kızlığı sergileniyor
Çiçekler çalınıyor, balkonlarda çalıntı kokular
İsterik kahkahalarla çın çın sokaklar
Şişkin karınlardan masum çığlıkları geliyor

Beni kendine çekiyor fahişe sokaklar
Gerçeğin gölgesinde bunaldın çıplak yaşam
tutar elinden diyor Uçarsın yalana çatlamaz kalbin
Pembe bulutların arasından el sallıyor ölümlü bir melek
Elimden çekilen yeşilin üstünde
Demokrasi kabadayıları naralar patlatıyor
Uzun gölgeleri sokaklarda geziyor cüce adamların

Cazın bittiği yerde yine caz başlasın diyor aya irini
Türkü yok bitti türkülü devrim kazdağları bitti
Şimdi yalnızca talan

Şu çırılçıplak dünyada
Elbiseler hırsızlık kokuyor

Ersan ERÇELİK

Unutulmaz Replikler Kitabı Vol.2'den

"B PLANINA GEÇİYORUZ"

Bazı kitaplar insanları, bazı insanlar kitapları
değiştirir, diye uyudum-uyandım, bir fırt çektim hayattan
dün şiir ne yapıyorsa bugün farklısını yapıyor diye
ben hızlı gitmiyorum, kontrolden çıkan dünya
hız dediğin de bir ideoloji zamanın kaygan asfaltında
herkes bir yerlere dönüyor kavşağı görür görmez
"dünya aynı dünya değil, aynı yöne dönse de" diyor ihtiyarlar.

Uzundur uğramamıştım kent kırgını gözlerinize
gelip bir bakayım dedim, atıma su verdim
durun anlatayım hastaneler, otobanlar, havalimanları
beklemek adına bir sıkıntıyı büyüttüğünüz bekleme odaları
daha da bekleyecek çok yeriniz var nasıl olsa
nasılsa artık izleyiciden çok oyuncu var sahenizde!

Bazı geceler sabahları, bazı sabahlar geceleri
değiştirir diye girip çıktım karanlıklara
dünyanın bütün kara kuşları havalandı omzumdan
vicdan da öyle işte, korkakların bulduğu bir yalan
oysa bilir insan dediğin doğruyu ve yanlış
hangi yağmurun neden eğik yağdığını
içinizde ne çok günah, ne çok vezin, ne çok uyak
anlamıyorum hiçbirini, anlamamak benim işim
herkes her şeyi anladığında.

Anlamamak benim ustalığım ve ustam, hepiniz
her şeyi anladığı için.

Geçilecek bir b-planı yok
uzunca bir süre uğrayacağım da yok kusurunuza.

Cihannur SELENGA

KARELER

gömleğini değiştirdi yılan , aklın alışkanlıklarını
tersine çevirdi bulmacalarda
siyah karelerdir artık doldurulan
incir yaprağı ve ten arası
yeni uykuya açılan meydanlarda
-hülooog
yaşasın kapitalizm , ama kindar.

bir ülkenin kursağında mayalanıyor bu ses
hazmı kolay olsun geviş getiriyor akıllı inek
heyecan çok., ama kan basıncı sıfırın altında
parçalı bulutlarla bölünmüş gök
durgun teslimat denizi içinde
-haydi., ya kafanıza bir ağaç sıkın
ya da bu kirlî köşe kapmaca için aynalarda
öpeceğinizi ebenizi seçin
-hülooog ...

İsmail Cem DOĞRU

BİR ANKARA FİLMİ

öyle duruyor yangın anında ankara'nın borçları
sen de söylersin kış her evi sevmiyor ama ethem
bildiğin gibi bazı şeyler ve yeni burçlarla
anlaşamıyor insan sonra ve aslında tarihle
sıkıntısı var sanıyorsan belli ki bir insanın
bir yıldızla iş birliği eylemi bitmek bilmiyor

ethem duruyor ankara durmasın diye ipi çekilmiş
alan ve sonra bazı şeyleri insan sanmak diye bir suç,
ben de ve bir başkası bir taşla uzlaşmak istedik
nasıl olsa kaypak bir endişe, kime emanet
edip gidersin diyemeden ama ne çok
yakışıyor alın terine kum torbasıyla özçekim

öyle duruyor her bir ankara'da
birkaç söylem sonra bazı sözler bir kurşunla
özlem gidersin ama söz dediğin
dilde durduğu gibi durmuyor, oysa ethem şimdi
bir şiirde öyle dur kıvılcımda kars'ın doğuda
bir yerlerde öyle durmaya devam etmesi kadar

öyle duruyor ankara'nın yorgun borçları gibi
ama ethem sen bilmezsin öyle zamanlar var
bir insan bir kalabalığa yer gösterip çekip gidiyor

Erol YILMAZ

MODERN YALNIZLIKLAR ÇAĞI

Buz gibi ısırın bir güneş suratsız kentin üzerinde
Kimliksiz caddeler mekanik insan seline mahkûm
Pır pır çırpınıyor konacak bir dal için birkaç serçe
Koyu gri yüzlü modernliğin betonarme fahişeliğinde

Bakmayın siz bu çağcıl bulvarların tek tip akışkanlığına
Teker teker ve topluca durağanlığa teslim hepsi oysa
Yüzler aynı, biçimler fabrikasyon ve standart söylemler
Gün ölüyor ve doğuyor sonra, 24 saatte eriyor takvimler

Dünyayı sevdirmek için türlü sihir, bol çeşitli cambazlık
Al takke ver külâh, bul karayı al parayı ve sanal hokkabazlık
Sallan ve yuvarlan, sürekli hareket et, durma ki düşünme
Görebilseydik dip köşe kokuşmuşluğu bir dakika kalmazdık

Fitnis sentirler ile aşevlerinin birlikte varoluşunun zıtlığı
Bile getiremiyor kendine kış uykusuna düşmüş insanlığı
Ekme bulamayanlara, üst perdeden pasta yesinler fırçası
İşte bunlar hep, modernlik kod adlı göz boyamanın sanallığı

Modern yalnızlıklarla tıka basa doldurulmuş insansız sokaklar
Şehir pek estetik kalır bu duruma, kentlere uygundur yığınlar
Kediler, köpekler ve sair petler yürürken çekirdek evlere birerli
kolde
Koşar adım yerleştirildi "huzurevi" namı ön mezarlığa,
anneler-babalar

17.08.2014

Perihan BAYKAL

BAĞ EVİNDE BİR AKŞAMÜSTÜ

burada her şey susuyor
küçük yanlışları seviyor kuşlar
-küçük bir yanlışdır dalında kurumuş bir dut-
göge bakıyoruz, bir demet ışık
tevekler, şeker çiçekleri, çolpaz bir çekirge
şeker gibi eriyor ağzımızda sözcükler
onlarsız bakıyoruz göge, iyi geliyor

patikaların ana caddeleri bilmemesi ne iyi
burada her şey duruyor
kuyunun bileziği, yaşlı ceviz, gıcırdayan kapı
saat çiçeğine saati soruyoruz
"adım!" diyor, "kulağıma kim üfledi bilmem"
toprağı dinliyorum bir müddet: pıt! pıt!
eski çinko çaydanlığın közdeki mırıltısı
ne güzel!

çardakta çay içiyoruz
gezdirerek elden ele aynı çay kaşığı
dudaklarımızda bir gülümseme, belli belirsiz
ortasındayız ılık, saydam bir suyun
toprak saksıdaki ıtır, telaşsız bir karınca, ellerimiz
hepimiz aynı suyun içindeyiz, ne tuhaf!

(batarken dönüp arkasına bakmaz mı bir de güneş!
kızarmaz mı ak güller nazarından!)

iri mercan taneleri yağıyor gökten
"yarın güzel bir gün olacak" diyor
uzun ötüşlü bir kuş
kafka'yı hiç okumamış ne arabi'yi
ne o biliyor adını, ne de biz

İsmail Güney YILMAZ

KAN DERESİ

mengenenin ardı sıra giyotin.
giyotin altı, başsız vücut.
kan, oluk oluk akıyor.
kan üstünde;
eskimiş yüzlerin akisleri
karanlık yüzler...
kimi güleçtir;
kimi ağlak
sözler hazır
gönül ahmak.
yavaş yavaş
acısının hazzına varıncaya dek
ve büyük korkular denizine
dökülünceye dek
kan deresi, durmaz akar.

ötenaziyle öldürülmüştür
sezaryenle doğan aşklar.

HASTİRGE DİZGESİ

Ozan GENÇ

Ne zaman üç beş ozan bir araya gelsek, her kezinde ben keyifli işler yaşayacağız umuduna ve yanılığımıza kapılıyorum. O gün yine öyle başladı: Beş ozan Kadıköy'de bir birahane rastlantıyla buluşmuştu. Her şey iyi başlamıştı: Adı gerekmez, altıncı bir ozanın bırakın şiiri, dili bile bilmediği konusunda söz birliği oluşmuştu. (Aslında ben gittiğimde o da oradaydı, üstemelere karşı bizimle oturmaya yanaşmadı kasıntı herif, sonra kalkıp gitti, kalsa bunları yüzüne söyler miydik? Onu kırar mıydık hiç, ülkede ozan mı yok, yedinci ozana geçiverirdik.)

O daha kapıdan çıkar çıkmaz, Nafiz Yanbasmaz:

"Adam daha şiirin her şeyden önce dil sorunu olduğunu bilmiyo" deyivermişti.

Fettah İşbilen, karşı çıkma tonunda:

"İyi ama dilden özgül düzlemde amaçlanan, bu sözcükten ivmelenecek konumlandığımız yer nedir? Dilyetisi demek istiyosun sanırsam, ancak bu genel ve özgül anlamdaki dile özgülenez kanısındayım" diye çok özgül bir tepki verdi.

Nafiz Yanbasmaz'ın burun delikleri konunun oraya geldiğini görünce istekle kabarmaya başladı ve bayram değil, seyran değil iken:

"Dil bir gösterge dizgesidir" deyiverdi, "Çift eklemli sesli göstergeler dizgesi."

Hadi Boyatlı, az önce bardağını doldururken taşan bira köpüğüne bir "hastir" çektikten sonra, iki gözünü kapamış, başını sol çapraza çevirmişti, güya dize çekiyormuş böyle. Gelgelelim kulaklarını yelken gibi açmıştı, tek gözünü de açtı hemen:

"Neçe lan o?"

"Ne neçe?"

"Hastirge dizgesi mi dedin, öyle bi şey dedin..."

"Gösterge dizgesi"

"Hastir ulan" dedi, göz tekrar kapandı.

Nafiz Yanbasmaz'ın yüzü allak bullak oldu. Vedat Unutmaz, böyle durumlarda gerilimi azaltma (üstüne benzin dökme) çabalarıyla ünlüdür, hemen durumdan görev çıkardı:

"Geçen gün yeğenimin doğum günü vardı. Pasta geldi, küçük kardeşi Berna, daha üç yaşında, uzanıp fıstıklarını alıp yemeye başladı. Berat, o da dört yaşında, bunun eline bir tane vurdu, 'Aç gözlü tavuk' diye bağırды, sonra bize döndü, şişinerek şöyle dedi: 'Ben bu sözü yeni öğrendim.'"

Nafiz Yanbasmaz, başını ona çevirdiği saniyelik süreçte mosmor da olmuştur:

"Ben bunu yeni öğrenmedim, yıllardır yazıyorum!" dedi soluyarak, "Nankör adam, senin şiir kitabın için yazdığım 'Vedat Unutmaz'da Dilsel Gösterge ile Yaşantının Basıncı Arasında Gerçekliğin Yazınsal Dışavurumunun Özgül / Özgün Ontolojik Konumlanması' yazısını aylarca cebinde gezdirmiştin, eminim hâlâ da üzerindedir, çıkart bakalım, o zaman da demişmiş miyim, dememişmiş miyim?"

Vedat'ın eli alışkanlıkla iç cebine gidecek gibi oldu, sonra durdu, aslında çıkartmasına gerek yoktu, çünkü o yazıyı her karşılaştığı kişiye göstermiş durmuştu zaten.

"Daha neler. Yazını cebimde taşıyacam öyle mi? Bir yazı yazdın, bin kez başıma kaktın."

Sağ yanımda oturan Fettah İşbilen de fırsatı kaçırmadı, Nafiz'e yüklendi:

"Yazıyosun ama pre yapısalıcılarda kalmışsın, post yapısalıcılar bunları çoktan aştı oğlum" dedi. "Üretici dönüşümsel dilbilim anlayışının ölçütlerine göre bizim arkadaş yüzeysel yapıdan derin yapıya geçemiyö bi türlü. Oysa anlamın

evrensel ölçütleri derin yapıda oluşuyo. Yüzeysel yapıda eşsesli olan tümceler ayrışması derin yapıda sözdizimsel bileşende irdelenerek evrensel anlama ulaşılabilir ancak."

Hadi Boyatlı, tek gözünü bile açmaya gerek görmeden:

"Salla aşşağı bi kova, çek yukarı" dedi.

Fettah İşbilen, ona acıyarak baktı, "Herif bilisizlikten gırgıra vuruyor" diye, yanında oturduğum için ancak benim duyabildiğim biçimde fisıldadı.

İyi etmemişti, çünkü sözü Nafiz'e kaptırmıştı. O, Çomski'den alıntılar yapmaya koyulmuştu. O kadar uzun bir paragrafı soluksuz yineledi ki, öteki dört ozan biralarmızı bir kaç kez yudumlamak fırsatı bulabildik. Nafiz, alıntıyı bitirdi, dipnot olarak sayfa numarasını da küçük puntuyla (daha yumuşak, daha bilgiç bir sesle) ekledikten sonra Fettah'a döndü:

"Dilbilgisi kavramını içselleştirilmiş kurallar dizgesi olarak mı kullanıyosun, yoksa bu kurallara ilişkin betimleme düzlemi olarak mı?"

Hadi bu kez "Al lafi, koy lafi, otur aşşağı" dedi ama onu ciddiye alan olmadı. Fettah:

"Bir kez ben dilbilgisi demedim, dilbilim dedim, ikisinin ayrı belirtkeler, dizgeler, göndergeler, işlerlikler, dışsallaştırmalar, temellendirmeler içerdiği kesin. İkincisi, benim önerdiğim dilbilim, dedemin lisede öğrenimini gördüğü dilbilgisi değil, üretici ve dönüşsel dilbilim." dedi ve o da uzun bir alıntıya girişti.

Bu süreçte öteki dört kişi biralarmızı bitirdik, yenilerini söyledik. Nafiz yeni birasından da bir fırt çekerek alıntının ortasına girdi (O yüzden dipnotu öğrenemedik):

"İyi de sen Çomski'nin birinci evresinde kalmışsın bilader. Beşinci evrede Çomski anlamın kısmen de yüzey yapıda da oluştuğunu söyler, örneksemeli olarak da temellendirir ve kılışal süreçler içinde ne'liğini de kanıtlama düzlemine taşır: Yüzeysel yapı ile derin yapı örgensel bir ilişki içinde bağlantılıdır."

"Ajan mı oldunuz lan" dedi Hadi, "Hangi derin yapıya katıldınız bakiiim?"

Onu yine ciddiye alan olmadı.

Fettah uzun alıntısı yüzünden el süremediği birasını yumuluyordu şimdi ama gözleri de kısıktı, us'undaki bilgileri eşsüremlili biçimde ve dizimsel eksende gözden geçirdiği belliydi:

"Yazının ontolojik varoluşu genel ontolojik konumlanıştan kopuntulu değildir. Yazınsal betik o tip ikiciliklerin ötesinde daha geniş katmanlar irdelenerek ele alınmalıdır. Yakopson, tam altı işlev sayar: Anlatım düzlemi, çağrışım düzlemi, gönderge düzlemi, üstdil düzlemi, ilişkisellik düzlemi, sanatsal düzlem."

İlk kez araya girme fırsatı buldum:

"Biz Türkiyeli yazıncılar için yedinci bir düzlem daha vardır."

"İlke evrenselidir. Yerelleşemeye uygun bir işleyiş düşünülemez ve bağlantılanamaz da." dedi Fettah, sanki ona sövmüşüm gibi bir yüz takınarak.

Nafiz, gülümseyerek, bir destek umduğunu da belli ederek bana baktı.

"Neymiş o?"

"İçişim düzlemi"

Bana da Hadi'ye yaptıklarını yaptılar, hiç gülmeyerek dinginlik öldürümü uyguladılar, alıntılarına ve dipnotlarına döndüler.

İşin sonunun kötü geleceğini sezmiş, usulca kaçmaya hazırlanıyordum ki fırtına patladı. Nafiz ile Fettah kapıştılar sanılmasın, onlar kardeş kardeş açık artırmayı sürdürüyorlar, epey bir kuramcının adını anma önceliğini ötekine kaptırmamaya çalışarak (ad saya saya sonunda Aristo'ya kadar geri gitmişler, orada patinaj yapıyorlardı) eşsüremlilik içinde açıkladıkları, serimledikleri ve irdeledikleri konuları bağlantıları

Hüseyin KORKMAZ

SİYAH GÜL

içimde üşümüş ağaçlığa değsin sıcaklığım, *bitek* aşk rengini tuttu *siyah gül*, kıpırdadı ay, suyun yeşilinde hazan bağınaz saydı gurbetimi, irem bağına biraz, biraz da her düşünle helalleş, bir kendini zehirler bir içilen kalbi, *bi hoş!*

bahtıbeyaz kaderin alımlı çizgisine tüneyinceye değin gizli niyetlerim oldu, sızdı sokak aralarına *Halfeti'm Hasankeyf*'le nerede vuruldu şehir, bir kuşla ölünce dağ nüfus yoğunluğuna kapıldı Dicle, sus pus içine attı göçüğünü

bahtımı sarı çal biraz zülflerinden renk aşırıp boya önce sessizce inen geceden yararlanıp, bin mağaranın karanlığına bakıp ışık yak az, dağın eteği tekin değil bil! kapa gözlerini bir an; sızdırma kırpiklerinden gözün öz yaşını! kül ormanı bu ova! ve avaz taşı!

ruhum dağınık dağ ova, toparlayanım yok, rüya buyur etsin! uyunamamış bu toprağın çocuklarına, *ak sakallı dede derviş* dilim de siyah gül boyun eğdi silahın gaddar buyruğuna, yaklaş! kulağına bir şeyler fısıldasın *şahmeran kenti* Mardin, söz ola!

zamanın durduğu bu şehirde; *seni seviyorum siyah gül'üm!*

içinde düzlemlere yayararak ve üstdilini üstdilinin üstdilinin üstdili düzlemlere çıkıp oradan kılıgısal olana düşüşler yaşayarak, yerlemleri yerleştirerek, belirtkeleri belirginleştirerek, göndergeleri pullayıp göndererek, dizisel olandan dizimsel olanı çıkarsayarak, bardakları dipleyip dipleyip dizerek, bira köpüklerini dudaklarıyla ayrıştırarak, bu arada böbreklerinin ayrıştırma ve boşaltım işlevlerini bacak aralarındaki yanmaya rağmen somut düzlemde erteleyerek ama soyut düzlemde uzağa işleme yarışını sürdürüyorlardı ki, Nafiz'in,

"Tomaşevski der ki..." deyip yeni bir uzun alıntıya hazırlanması işi bozdu.

İşte o an, Hadi Boyatlı iki gözünü birden açtı, ciddiye alınmaması olanaksız bir tavırla elini masaya vurdu, birkaç şeyeyi ve bardağı tokuşturdu:

"Yapamazsın kardeşim, o herifin adını bu masada anamazsın!!!"

Bir an işkillendik, Tomaşevski Rus kuramcısı ya, Hadi'nin toplumsal gerçekçi bir ozan olarak ona dönük ideolojik bir gıcığı olabilirdi. Hatta biraz da Hadi de sonunda kuramsal konuya katıldı diye umutlanmadık desem yalan olur. Neredeeee....

"Toma Şevki, puştun tekidir" diye bağırıyordu, "O Gezi kaçkınına boşuna mı Toma adını taktık sanıyorsunuz."

Doğrusu ben de istemezdim Şevki Çorak'ın Hadi'nin kitabı için yazdığı yazı türünden bir yazının benim kitabım için yazılmasını...

Oradan nasıl, ne halde ayrıldık, anlatacak değilim. Ben şimdi, berduşlarla oturup içerim, bilisizlerle oturup içerim, niteliksizlerle oturup içerim, meteliksizlerle oturup içerim ama bir daha yazın eri arkadaşlarla oturup içmem dersem sakın inanmayın: Yine aldanır, yine içerim, ben biliyorum!

Ozan ÖZTEPE

OLAY YERİ

Bakanlarıma talimat vermekten geliyorum
Bakanlarıma talimat verdim / geliyorum

*Manisa eşrafından merhume Mehpare Hanım'ın
ve merhum Memet Bey'in oğlu*

Talimat verdim bakanlarıma
Bana bakanları buldum / geliyorum

*Salih'in Saliha'nın
Sati'nin Sabiha'nın babaları*

Devletin her türlü imkânını sefer ber
ettim / her türlü imkânını bu sefer

*Kömürün ağabeyi
Toprağın kardeşidir şimdi*

Devletin hemen her türlü imkânını
buldum / sefer ber ediyorum olay yerine

Er kişi niyetine...

Mine ÖMER

BEREKETLİ BALKONLAR

Pembenin en neşeli tonudur kadınlar
Balkonlar uzar dost çaylarında
Sohbetlerin demini tazeleyen çocuklar girer çıkar odalara

Sarmaşık şarkılar, ballı sohbetlere takılıdır yelkovan
Bolarır annelerin kahkahaları bereketli balkonlarda

SİLKELENMELİ BALKONLAR KARANLIKLARDAN

asık suratlı duvarların koynunda yangın karası hayat
kök salan gözyaşı besler yalnızlığı
duyguları incecik kuş telaşı sokaklar

ateş kes'le büyüyen yaşlarım için hiç kahkaham olmadı
doyasıya
onlar şuracıkta yaş hâlâ
sizin kahkahanız çın.. çın... karanlıklar

ressamın fırçasında yorgunluğu öpen bir halk şakalaşır
rüzgârla

ara sıra yalnızlığım konuşur balkonda, ara sıra kalabalıklar...

sonsuzluk kardeşliğe benzer efendiler
ara sıra silkelenmeli karanlıklar balkonlardan

Karşıyaka, 2014

Hakan YIRİK

NAR TARİFİ

beni şiirin hileli terazisinde beklettiler
sözcüklerin sınıandığıdır çarşılarda
oh winter's gone! bisturi, bu dünya desirel
yara kaplı defter açılınsın tam burada
kuşları kalbe mi gömmeli yok yok
sen selamlaş kitaplıktaki turgut uyar'la

allah'ın yağmurları yağdı nar ağacına
veda öpücüğü nasıl olmalı buna çalıştım
şimdi uzak bir magnetsin buzdolabında
iptal edilmiş bir piknikti çocukluğun
işe gittim sonra işten döndüm yok yok
pusulamdın; şaşkın kapında oluşuma

bu alçaklık korkuttu içimin cambazını
lirik gelmiyordu yağmurun litre fiyatındaki artış
bütün ağaçların meyvesi olmuyordu kalp
düş görünüşüne aldandık rüyalarımızın
iki süper şiir biden mi yazsa yok yok
arkanı dön çıplağım dedi aynası

bir şiirde görmüştüm bunu
şairin üstünde beyaz gömlek vardı

Ozan KAÇAR

TURGUT

Tuz, sütbeyaz tatlarda ufalanırken
Ben her maç sonrası terli atletlere hayat diyorum
Çocukluğum eskime
Kucakla sen de aşkla yarışan renkleri

'Bu mevsimleri sulu boyalardan kurtar bunları bunları da'
Evler bozulmuş bundandır sokaklar çoğul
neyse ki konuşacak şeyler çok
gidilecek yerler az
sıgnalım çürüyen çimlere

'bu ormanı yalnızlaşan insanı gör bunları bunları da'
Gücün yetiyorsa hırpalanan âdeme su ver
Evleri almak için tekrar bana bir mısra söyle
Sen ki içimin kırlangıcı
Çamurdan evler kur duayla dökülmeyen

'Kömürle geçinen evleri atla bunları bunları da'
Sana bakınca gürültü kopuyor dağlarda
Kafamın acıyan yanına bastır ellerini
Bende karabasan uğultusudur mevsimleri küstüren
Topuklarından tanınacak nesiller yetişiyor
Ayaklarında taş yarasa olan cennetlikler

'Al bu çocukları emzir bunları bunları da'

İzmir, Eylül 2014

Emin KAYA

BİR İNTİHAR ÇEŞİTLEMESİ

Bir intiharın ipuçlarını sayacağım sizlere:

1. Balkonda patiskalarıyla
çamaşır seren kız
bu kadar mı okşayabilir bir ipi
aldırmadan göğsünün yağmuru emişine
2. Aç bir gövdeyi devletin marketinde
sabırla gezdiren adam
neden ısrarla yüksek katlara bakar ki
üstelik mevsim de soğuk bir betonarme
3. Duvarda asılıysa mutlaka patlar tüfek
notunu iç cebinde taşıyan
aile albümünü harbiyle temizler mi hiç
işaret parmağı da boyuna seğirirken
4. Çıplak tentürdiyordu bir dikişle hiç eden
yumuşak yatağında kaç rüyaya gülümser
hele sımsıcak damarlar
beyaz bir çarşafa kan emziriyorken

Niyazi Mete GÜRGAN

İKİ SIFIR YEDİ

Saatin çan kokan nefesi
Ve ardı sıra gelirken
Ölümler şehrinin davetsiz misafirleri.
Çalılık ardında lanetli gölge
Avuçlarımdan tutup götürüyor
Dumanın gizemli gecesine.
Kırılmış dalların kendinden emin sesi
Toprak bulanmış paçalarına
Korkusuzluk eriyor bulutların
Kambur düşmüş sırtında.
İki sıfır yedi
Yağmur her zamankinden daha öfkeli.
Konuşur kahverengi giyinmiş labirent
Yarasa mağarasında yankılar
Kayıp sözcükler ufkun ardında...
Düşündüğünde bitecek değil
Hayat noktalı virgül kadar ötesiz
Ve bilinmezliğinde saklı bir sır daha.
Bilmiyorum
Şimdi dünya mı benden ufak
Ben mi baş tutuyorum gafilce yarına.
Sorarlarsa geceyi benden aklında bulunsun
Tanımadım diyeceğim.

Çankırı, 19.4.2014

Sema ENCİ

BÜTÜN GÜZEL ADAMLARA VE AŞK OLAN KADINLARA

siz böyle gülüyorsunuz ya dağlara doğru
böyle bakıyorsunuz ya uzağı yakın eden
yani alın götürün avuçlarımı da
yağmurlarınızın altına.

şuramda mahcup bir kuş
devlet tescilli
susturulmuş ve çirkin
siz böyle konuşunca
pütürlü bir gök vuruyor kanatlarımı
uzunca.

neyiniz var sizin neyiniz
sizin neyiniz yok ben bilmem
ben şurada dururum
şurada tunçtan bir heykel
bedenim ve ruhum.

ah ne iyisiniz ben ne kötü
ah çok güzelsiniz ben pek çirkin
cümle cemaat uykuda
cümle koltuk meraklı göt
cümle şiir
cümle şair
ah yenik bir şimdiiyi içmişim
çok sarhoş.

siz böyle koşuyorsunuz ya yaşamaya doğru
böyle ölüyorsunuz ya
doğru bu çok doğru!

6 Eylül 2014

Hızır İrfan ÖNDER

OZAN

öyle bir insan ki ozan, bilin
düşleri şiirdir, eylemleri şiir...

akşamın hüznelerini damıtır
yetim bir günün saçlarını tarar...

habire umut aşılar yüreğine
her zerresinde ölüm taşıyan hayatın...

bir bir kuşatılmış yaşam alanları
örgüte sızmış bir polis gibi tedirgin...

"beyaz bildiri dağıtıyor gök"*
gülüşleri gözaltında ozanın!..

darağacı bile olsa ozanın sonu
elbet duyuracak sesini özgürlüğün...

- *İsmail Uyaroğlu*

Abbas KARAKAYA

BANDIRMA ÜZERİNE

dağı taşı sızlıyor beton altında bandırma
baktıkça ağlayacak gibi oluyor insan
kaşı gözü, elleri ayakları cansız beton

şimdi sıra kimde ve nerede?
yok ediliyor tek tek roma ve erken cumhuriyet
dağı taşı sızlıyor beton altında bandırma

II
riskli alan ilan edilmiş
öğretmenevinde, bandırma'da
korkusuzca okeye dönüyor
bandırma'nın öğretmenleri

lokalin içinde
mutfak kadar bir okuma odası
raflarda çarpışıp duruyor
hasan ali yücel'in dünya klasikleri
okeye dönerken dört koldan
bandırma'nın öğretmenleri

bahçesinde, girişte
"yeni yetişecek nesli
siz yeşerteceksiniz"
diye yazıyor büstün altında

allahtan okullar kapalı
günlerdense cumartesi

Nevzat KONŞER

ZERRE VE ÇOK

zerre kadar acın olacak heybende
arkadaş, çıkacaksın sokağa ve kuşlara
dağıtacaksın akşamdan kalan yüzünü!

yüzümüz topu topu aynalar kadar!

silinip yıkanacak bakışların olacak
yoksa hep kirlili ve çizik kalacak gözbebeklerin
sana ısmarlanmış hikâyeler anlatsın diye dünya
bir bebeğin zulasındaki tohumluk gülüş kadar
masalların olacak patlamaya meraklı!

masallar değil mi ki gamzesidir çocukların?

zerre kadar çokluk olacak ağzında
açılıp saçılacak ciğerlerindeki ergen telaş
sevda rengârenk bir masa örtüsü gibi üzerinde
duracak yıllar yılı öyle hiç kokuşmadan
zerre kadar ayrılığın olacak, zerre kadar çok sevdan!

sevdadır ki bütün hakları bizde saklı!

ŞEN GÜNLÜK VI*

Korkut KABAPALAMUT

09.05.2014

Saat 12.01. Şimdilik evdeyim. Akşam 16.30'da fizik tedaviye başlıyorum. Önceki iki gün buraya bir şey yazmamışım. Şimdilik, günlüğe verdiğim en uzun ara. Birkaç kez yazmaya niyetlendim ama son anda vazgeçtim, içimden gelmedi. Dün yoğun, yorucu bir gün oldu. Sabah duruşma, öğlen görüşme, akşam emniyette ifade. Sabahları kalkmakta hayli zorlanıyorum. Belli bir saatte kalkmak –geç bir saat olsa da- eziyete dönüşüyor benim için. Kahrolası ilaçlar ve uykusuzluk.

Yaratılmamış olmayı tercih ettiğim günler. Bazen insana fiziksel ve zihinsel var oluşu, taşınması olanaksız bir yük gibi geliyor. Aslında depresyonda değilim, rahatlıkla idare ediyorum. Ama ince, çok ince bir keder duygusuyla karıncalanıyor bedenim ve kafam. Kitapların pek bir yararı olmuyor. İki gündür *Midak Sokağı*'ni okuyorum. Basit bir dille yazılmış önemli bir roman. Bence Mahfuz'un en iyi romanı değil. Karakterler müthiş bir yetkinlikle kurgulanıp işlendiği için canlılık, sürükleyicilik kazanıyor eser. İlk kez, yıllar önce okumuştum. Güzel ve hırslı Hamide karakteri aklımdan hiç çıkmamış.

Sinemaya uyarlanmış mı diye internette bir araştırma yaptım. Hamide'yi hangi oyuncunun canlandırdığını merak etmiştim özellikle. Roman filme çekilmiş ama olay Mısır'da değil de Meksika'da geçiyor nedense. Hamide karakteri Alma olmuş ve Selma Hayek –ki, çok beğendiğim bir kadın- tarafından canlandırılmış, film izleyici tarafından oldukça beğenilmiş, bulup izlemek muhtemelen mümkün olmaz. Arada birde Brecht'in on beş yaşında iken tuttuğu günlükleri okuyorum. Notların çoğu basit, romantik şiirlerden ya da manzum tıratlardan oluşuyor. O yaşta bile dikkat çekici bir olgunluk ve ustalıklı yazmış bunları ama arada tamamen karalama niteliğinde olanlar da var.

11.05.2014

Sıkıcı bir pazar günü. Saat 14.51. Sabahtan beri ciddi bir şey yapmadım, kitap ya da gazete okumadım. İnternette amaçsızca gezdim. Başbakanla, barolar birliği başkanı arasındaki atışma hakkındaki haber ve yorumları gülümseyerek inceledim. Muhtemelen dünyanın en enteresan, sürprizlerle dolu, agresif başbakanı bizim ülkemizde. Bu kâbustan bir an önce uyanırız umarım ulusça.

Dün hastaneye kaldırılan babaannemi ziyaret ettim. Durumu iyi sayılmaz. Oradan kardeşimin evine geçtik. Kendi odam hariç her yerde –özellikle de kitaplarla dolu olmayan- sıklığı için fazla oturmadan eve döndüm. *Midak Sokağı*'ni tamamlayıp *Katilin Gözyaşları*'na başladım. Kitap umduğumdan da iyi, acııcı çıktı. Birazdan ona devam ederim muhtemelen. Tabii, çok sıkılıp kendimi sokağa atmazsam.

12.05.2014

Nedense biraz gerginim. Yine, günlüğe bir şeyler yazıp yazmama konusunda kararsızlığa düştüm. *Atocha'dan Ayrılış*'a devam ediyorum. Kitabın ikinci yarısı çok daha sürükleyici, nitelikli çıktı. Tabii, eğer böyle bir şey mümkünse. Daha büyük olasılıkla, bugün tam roman okuma havasındayım. Kitabın bir yerinde, M. Antonioni'nin, başrollerinde J. Nicholson ve M.

Schreider'in oynadıkları *Yolcu* filminden söz ediliyordu. İnternette önce filmin tanıtımını izledim, sonrada filmin kendisini Türkçe altyazılı olarak buldum. Arap ya da Afrika çöllerinde başlayan filmi kısa bir süre ve sabırsızlıkla izledikten sonra romana geri döndüm, bitmesine az bir şey kaldı. Özgüveni sınırlı, nevroitik, paranoyak, esrarkeş, hap bağımlısı, yalancı, kendini bomboş ve dolandırıcı gibi hissedene, gönül serüvenlerinde tam bir çaylak olan, bir bursla Amerika'dan Madrid'e gelmiş şair kahramana nedense (!) epey ısındım. (Romanın yazarı da bir şiir bursuyla İspanya'ya gelmiş Kansas'lı bir şair! Herhalde bu romanı yazabilmek için hayal gücüne sıklıkla başvurmak durumunda kalmamıştır.) Bu arada *Yolcu*'yu ararken salt yerli ve yabancı nitelikli filmlere yer veren, geniş de bir arşivi olan enfes bir film sitesi keşfettim.

Dilesem sayfalarca yazabilecek, yaptıklarımı, okuduklarımı, hissettiklerimi anlatabilecek gibi hissediyorum ama yeterince hevesim yok. Tüm bunları yazmaya değer bulmuyorum. Okumayı tercih ederim. V. Nabokov, Dostoyevski konusunda olduğu gibi yine yanılıyor. Okuma ile yazmanın verdiği haz hiç de aynı değil.

19.05.2014

Günlüğü epey ihmal ettim. Bir şeyler yazmayalı bir hafta olmuş. Aslında dolu dolu geçen bir yedi gündü ama yaşadıklarımı, düşündüklerimi, hissettiklerimi, izlediklerimi yazmak pek gelmedi içimden. Dün abimlerle Seferihisar'a gittik. Ağırlıklı olarak ev yapımı yiyeceklerin –tatlı, börek, reçel, kurabiye- sergilendiği, dar sokaklardan oluşan eski, çok canlı bir pazarı var. Sığacık Pazarı. Çok kalabalık olması dışında gezmeye ve görmeye değer bir yer kesinlikle. Seferihisar'ın ne derece güzel, yaşanılabilir bir ilçemiz olduğunu unutmuşum, epeydir uğramamıştım. Arada bir gidip güzel, sakın pansiyonlarında kalmalı, kafa dinlemeli, tebdil-i mekândaki kerameti iskalamamalı.

Bireylikler'de 'Gece Koleksiyoncusu' adlı şiirim yayımlanmış. Hakkında biraz kuşkuya kapıldığım bir şiirdi ama dergide basılı olarak görüp okuyunca yazdığımı ve yayımladığımı memnum olduğum bir şiire dönüştü. Dergideki şiirleri genel olarak beğeniyle okudum.

T. Angelopoulos'un iki filmini izledim. Bir de L. Visconti'nin *Yabancı* uyarlamasını. *Yabancı*'yı ve Angelopoulos'un *Aracı*'sının başkişisini, hayranlığımın ve duyduğum sempatinin hiç bitmeyeceği büyük İtalyan aktör M. Mastroianni canlandırmış. Meursault karakterinin de, diğer rolün de altından kolaylıkla kalkmış. *Hatırlıyorum* adlı baskısı tükenmiş anı kitabını da bir yerlerden bulup okumayı da epeydir istiyorum. Angelopoulos izlemeye devam edeceğim. Tüm yapıtlarındaki puslu yağmurlu ortam, artık imzasına dönüşmüş kumsal ve deniz görünüşleri, eski otobüsler, çamurlu yollar, yarı harap binalar, tren rayları ve istasyonlar beni büyülüyor. Yer yer kullandığı teatral, neredeyse koreografik oyunculuk stili ve özgün müzikler de filmlerini zenginleştirip karakterize ediyor kuşkusuz. Okumaktan çok sinema yapıtlarına eğilim gösterdiğim bir dönem. Bu durumdan şikâyetçi olduğum söylenemez. Bugün de büyük Japon aktör Toshiro Mifune'nin bir filmini izlemeye kararlıyım en azından, tabii şu an salonda uyumakta olan Bulut izin verecek olursa.

20.05.2014

Yorgun hissediyorum. Bugün evde temizlik olduğu için erkenden kalkıp büroya yollandım. Burnum tıkalı olduğundan hiç de rahat bir gece geçiremedim. Büroda arka arkaya üç dilekçe yazmam, bir vatandaşla belediye, daha doğrusu muhtar ve müteahhit arasındaki yol yapım anlaşmazlığıyla ilgili uzun bir süre ve gönülsüzce kafa patlatmam gerekti. Akşama doğru bürodan çıkıp fizik tedavi almak üzere hastaneye uğradım.

BULUŞMA

Dostum Yalçın Aydınlık'a

Kesişen yolda İzmir'den Adana'ya
Göl Masalları'nı dinledik sessiz, kuytuda

Yelkovanın dize, akrebin düş
Her şiir başı çalar hayata

Kim kanatabilir haritasını günlerinin
Yalın yürek yürüyen gezgin şairin

Çın çın ötüyor hâlâ
Kanatlanan kuşlar

Oradan eve gelince hemen *Leyleğin Geciken Adımı*'na başladıysam da, yaklaşık yarım saat sonra filme bir türlü odaklanamadığımı kabullenip biraz J. Cheever okumaya karar verdim. Uzun bir süre ve sonsuz hoşnutsuzlukla okudum. Bu kadar büyük, yetkin bir öykücü olmanın nasıl bir duygu olacağını sıklıkla düşündümse de, yeteneksiz ya da yalnızca kendini yazmaya yetenekli bir öykü heveslisi olarak bunu biraz bile hayal edebilmem mümkün olmadı doğallıkla.

Bir askerlik arkadaşımla yolda gelirken Facebook'tan mesaj atmış ve benim, 'askerlikte unutamadığı simalardan biri' olduğunu belirtmiş. Kendisini, profil fotoğrafını uzun uzun incelememe rağmen, aradan geçen on sekiz yıl ve belleğimin zayıflığı nedeniyle anımsayamadım yazık ki. Özellikle bir anımızı asla unutamadığımı söyledi ki, bana, bahsettiği olayda hatırlanmaya değer herhangi bir yan varmış gibi görünmedi hiç: Garajdaki bir akşam içtimasında uzman çavuş askerlerden birinin göğsünde isimliğinin olmadığını görünce paniğe kapılmış ve "Ne yapacağız?" diye sormuş. Ben de "asın" diye mırıldanmışım buna karşılık. O zaman nasıl göründü bilemem ama şimdi hiç de gülünç bir espri gibi gelmiyor bu bana.

21.05.2014

Saat 23.49. Sabah yine çok erken kalktım.

Aslında günlük tutmak da bir tür yük, angarya. Günler akıl almaz bir süratle gelip geçiyor. Kendimi sürekli olarak klavyenin başında bir şeyler yazma yükümüyle karşı karşıya buluyorum. Özünde şen bir uğraş sayılmaz hiç de. Her gün bir şeyler oluyor, yaşanıyor; bunların hangisi yazmaya değer, hangisi değil, karar vermek çok güç, zahmetli.

Bugünde, her Allahın günü neler oluyorsa onlar oldu aşağı yukarı. Erken kalktım, sıra dışı sayılabilecek çok sanıklı ve tanıklı bir duruşmaya katıldım. Akşam geç saatlere dek süreceğini anlayınca, müvekkilimin gelmemiş oluşunu ve fizik tedavi seansımı ileri sürerek duruşmayı terk ettim. Belim ağrıyor diye yazmaya artık utaniyorum. Ama ağrıyor işte, ağrımdan sıkılmıyor hiç; günlük tutacaksam bunu her seferinde yılgınlıkla da olsa kaydetmek zorundayım.

Akşam ve gece, Bulut'un izin verdiği kadarıyla Cheever okumayı sürdürdüm. İnsan onun öykülerini okuduktan sonra evlilik kurumundan tümüyle soğuyor. Uzun süredir evli ve mutsuz kadınları, erkekleri, onların karmaşık ve perişan iç dünyalarını, yaşamlarını, münasebetlerini ve özellikle çöküş süreçlerini anlatma konusunda kesinlikle eşsiz ve korkunç derecede zeki bir öykücü.

TOPRAK VE İLHAK

*I. üstelik ben bu morga yeni girdim
tenimin sıcağını yazlarda yitirdim*

dolunayı doğrular gibi bakıyor çayımındaki bardak
durup bir nehri bende bitiriyor
sigaramı öper gibi içiyormuşum bu beni güldürüyor
beni güldürüyor bazen gözlerimdeki toprak

*II. üstelik ben yağmura şirk koşmak konusunda
oldukça iyiydim*

hangi duaya başlasam sırtım biraz kambur
ve pürüplak ölmek durur asfalt özünde
benim katran gözlerim bakmayı öğrenip
utanç içerikli cesedim ayıp tasarlarken
üzerime yakışmayan bir tanrıya
amin mi demeliyim?

*III. üstelik ben insanlar ve cesetleri ayırt edemez
hayaller ve kırıkları iyi bilirdim*

hangi cehennemde budansam ırzım biraz zehir
bu kadar şehir için bak çok dar atlaslar
dağınık bir ölümler elden bu kadarı gelir:
zaman yürütmeye yarayan türlü gövde ve oyuncak
gecenin ergen saatinde dışımdaki kuş izleri
çarmıhtaki beni tanrıdan korumak için ancak

*IV. üstelik ben sizin bilmediğiniz saatlerde
burnuma uygun çiçekler dikerdim
ve dört yanım
ve dahi dört yanım
yaprak yitiminin o acıklı tortusu*

6 Nisan 2014

SAHİ

bir sağanakta emir altı,
iki körpe damlayız ikimiz.
içerimizde hüznün,
göğün orta yerinden,
bulutlar terk ederiz.

iyi ihtimal,
bir turna kanadında denk gelir,
burnumuzda erguvan kokusu
mutluluğa uçarken,
yine de başka diyarlarda,
ayrılığa düşeriz.

bir sağanakta emir altı,
iki körpe damlayız ikimiz.
başka çiçeklere can olmak,
suçumuz değil, kaderimiz.

ABSİNTHE ÇIKMAZI

Hüseyin ALEMDAR

Yeşil perim, Pelin! Karanlıktan ve kahpelikten korktuğum halde işte sokağındayım. Sokakta olmak zimmî ve zinde olmak demek, bir o kadar da zatülcenp Nilgün! Ah, Absinthe Çıkmazı'nda akciğer embolisi nasıl olunur, işte ben öyleyim! Nasıl olmuş da Ahmet Hâşim'den Ahmet Erhan'a, Asaf Hâlet Çelebi'den Serdar Koçak'a izini sürdüğüm hanesini üzdüğüm şairlerim absinthe'e teşne değiller! Ömrümün aşağısı Keramet Sokak, az yukarısı Kadın/lar Çıkmazı: "*Yarım bir aşk, yarım bir dudaksın/sıkıntılı ikindi yağmurlarında/her yeni erkekten sonra daha erkeksin/tuzlu inciler dolu/kuş uçmaz mavisî gözlerinin!*"* Beyoğlu'nun arka yakası ölümüne ab-ı hayat güzelliği. Sensizlikte şiir ve paranoya, Türk yapımı absinthe ki bana iyi geliyor. Yüzde 30 pelin, yüzde 70 alkol, ölüme aşk nakşetmek bana iyi geliyor!

Yeşil perim, Pelin! Vaktiyle şiir kızlarımdınız hepimiz; şimdi burnundan kıl aldırmayan kız güruhu cennetiniz, cinnetiniz! Elli birimin üçte ikisi nasıl da on numara!

1) Absinthe Çıkmazı'ndaki bu zıkkım, Şiiristan'da ve Çek Cumhuriyeti'nde legalmiş, öyle mi!? Bundan böyle benim dokuduğum, döktüğüm her şey illegal!

2) Ara sokaklar, çıkmaz sokaklar ki ispirto kokusunda bir mini likör bardağı ve şeker yakma kaşığının çağrıştırdığı egzotik ne yalan bazen; öyle bir şatafatlı yalan ki absinthe değilse ne ki! Gecenin gülüşü işte iki mini kadeh arasında: "*Işıklara çarpıyorsun sokağa çıksan/şehrin korkusu büyüyor pencerelerde./Avuntusu yok erkekli yatakların/ne olur gitme/daha kaybolacaksın!*"* Aslanan erkekli-kadınli yataklar, kaybolmalar!

3) Beyoğlu değil de Amsterdam gibi bir yerdeyim. Yalnızlığın bir başka alanı intihar! Sıkıntı, sıkıntı, sıkıntı!

4) "*Bir daha anladım, şiir yalnızlık istiyor, bir onu istiyor, başka hiçbir şey.*"**

5) Burası Absinthe Çıkmazı; Vincent van Gogh yeşili, Ece Ayhan sarısı.

6) İnsan insanı, erkek kadını, kadın erkeği öğüttüğünde dünya denen yerküre absinthe kırmızısı! Moulin Rouge! Moulin Rouge! Moulin Rouge!

7) Lütfen ya ispirto ya kolonya!

8) De ki tüm içkiler Fransızca içilir, bağrış çağrış Adana Türkçesi susulur. İstanbul ki; biraz bozlak biraz bonzai, biraz hoyrat biraz absinthe bir Anadolu.

9) Ah! Benim asıl arkadaşım İstanbul'dur, orada kendimden çıkmış gibi olurum.

10) Hâl-i pürmelâlim bile on numara! Absinthe sayesinde halüsinasyonlar gördüğü kendim dahil hiç kimseye anlatamam. Sözde ma'nâ, mazmûn bu bedende imlâ yok artık. Çok susan bundan böyle kendini konuşur: "*Sen kapalı, mahzun odalarda/kırık oyuncaklara karşı bir çocuk./Ürperiyorsun denizin çılgınlıklarını duyduğunca/dudakların kaskatı öpüldükçe neden?/Kaç ölüm tasarlıyorsun çıkmazında/belli, yoruldu kendini denemekten!*"* Ne olur, Absinthe Çıkmazı'nda bile olsan ağladığımı kendine sakla, saklan! Sobe!

* Ahmet Oktay, "Kadınlar Çıkmazı"

** İlhan Berk, "Kült Kitap"

Gebze (Yokilçe), 13 Eylül 2014

Volkan ODABAŞ

NEREYE

Bu ağrıyı alıp gitmeli
Bu ağrıyı sulara giydirmeli
Uzun bir gün edinmeli sonra aşka
Aşka bir yol gibi inmeli
Kolay mı kitaplara sarılmak her gün
Dururken karanlık içinde dışıda
Tüm yaşamaların ağır aksak o yerde
Eve de gitmeli aşka gider gibi
Sonra sen varsın diyorduk, sen yoksun
Ya da bir göç mevsimdeyken şehirler
Bu insanları alıp başka insanlar diyorduk
Sözler eskirken üzerinde her şey gibi

Unuttuk
Bir ağrımız vardı sulara giydirdiğimiz
İşte edindiğimiz neyse o tam yüzü gibi aşkların

Alıp hiçbir yere gidilmedi, oysa ne çok istedik

Kalıp özlem dedik
Ve ağaçlara sarıldık

H. Senday ÖZDAMAR

34

DEM

Uykusuz sokaklar sessiz
Bir lodos rüzgârı esiyor
Cesetlere benzeyen
Gözler buğulu donuk
Sevdiğini arıyor

Uykusuz sokaklar ışsız
Kör düğüm sanki
El yordamıyla aşılın yollar
Vakurlu bir ağıt sanki bu yollar
Kanı kanla karşılıyor
Bir yalnızlık türküsü hükümsüz
duran

Uykusuz sokaklar esrik
Ve bedbin bir kuşağın izi belirsiz
Toprağın altında eziliyor
Mezarlarının kulu kölesi olan başlar
Dünya gözlerinin önünde uçsan bir perde

Hangi tarafta yatsam rahat ederim acaba

Uykusuz sokaklar huzursuz
Başını yanındakinin başının üzerine koymuş
Kaybettiği yılların hesabını veriyor
Sancılarla geçmiş ömrüne
bir dem
Verememenin sanrısı içinde
Hesap gününün gelmesini bekliyor
Tüm zamanların ötesinde

ZAMANIN GÜNCESESİ

1. Donmuş nehirlerden geçtik
Yüzümüzde kendi devinimini arıyordu su
Kıyıları uçurum bildik, altımızdan akıyordu kara
Sanki adımızı mırıldanıyordu kuyu
2. Düştüğümüzü sandık oysa zemine daha çok vardı
Hiçliğe çözünmek için duvarları okşadık
Varlıkla kirlendi elimiz düşünce uğuldadı
Henüz yere varmamıştık ki yarı yarıya kaldık
3. Gözlüklerimizin buğusunu temizledik
Oysa gözlerimizdeydi lekeler
Birbirimize bakarak kırımızı yalandık
Kanadı aynadaki adamın dudakları
Öyleyse gündeğümüne dek oturacaktık
4. Bekledik, meğer güneşsiz de doğarmış günler
Geçmişinden bahseden oldu, bir çocuğu ağladık
Kustuk içimizdeki çürümüş papatyaları
Birimiz öldü, bedenini zamana yamadık
5. Karar verildi, ben taşıyacaktım ölünün saatini
Canımız sıkıldıkça saniyeleri adlandırdık
Ne çok biriktik ne çok azaldık
Gün geldi geriye ben ve saliseler kaldık
6. Yarıldı gök, ışık diye bir şey varmış hatırladık
Elleriyle dağıttı karanlığı, gelersen bölüşürüz
Güneşi, ayı ve belki yıldızları
dedi ve sesler altında kaldık
7. Yükselme dediler
Hem güneşe yakın yaşamaz ki şairler,
Boşuna mı bunca zaman geceyi andık
Nice sözcük birikti aramızda da konuşmadık
Zor uyuttuk içimizdeki yanardağı, ama yakınmadık
Ve suskumuz şiir oldu,
Öldükçe kitaplaştık.

ANAHTAR

ne söyleyebilirim şimdi
kendi adıyla çağırıyorum bir heceyi
evinden çıkıyor babam
yarın belki gelirim

aynı ses ve neşe
elinde bir anahtar ve şişe
köşeyi dönerken yalnız
başım dönerken yine

ne söyleyebilirim şimdi
bir ağacı sevdiğimi sensiz
tüm yapraklarını döktüğümü sonra
bir gün karışacak zenginliğimiz

ÇAĞ GEÇİDİ

Gördüm tükenişini aç bir soluğun
İshak kuşunun çığlığını kalbime yazdım,
Duraksamaların köşe başında
Korkunun çetelesini tuttum

Anladım kaypak yapı taşları
Kaç yalanı barındırdı
Bir tünel karasında
Gözlerime dulda olurken zaman

Döndüm özümün kuyusuna
Sözcüklerin renklerini inceledim
Düştüm gergin bulutların aynasından
Düşlerini yiyen toprağa

(Dinle dinle ses yok
Nerde nerde nerde
Koştum uyumadan ses yok
Nerde)

Düşündüm kalbin ve beynin tıkaçını
Sözün bittiği gam çölünde,
Durmadım çözülen bulanık sularda
Solun gülü kurtarıp aldım

Gördüm dağın yeni hançerini
Sesim büyüdü göklere
Her bakışı
Terazimde tarttım inceden inceye

Duydum yıkılan ruhuma
Üşüşen öfkeleri
Tenim bir kirpi oldu
Kaldım çağ geçidinde

(Dinle dinle ses yok
Nerde nerde nerde
Koştum uyumadan ses yok
Nerde)

KARA EKMEK

Ak alnın helal teri
Kara ekmek
Fırın yakmasından değil
Kömür karasından

Karanlıkta madenciler
Alınlarındaki ışıkla
Gecede yıldızlar gibidir

Ak alnın alın teri
Kara ekmek
Makamı kara saban
Unvanı Kara Memet

Osman Serhat ERKEKLİ

100

Eskiler ne kadar kanaatkâr insanlardı. Babaannem hep bizimle oldu; hep pencere önünde oturdu; ömrü boyunca iki kez iki şey canı çekti ve istedi: çoban peyniri ve bardak eriği... Belki bayram hassasiyeti: Ailemi çok özledim. Ama ölüm olmasa insanlar bu dünyaya sığmaz dolayısıyla bize yer kalmazdı.

101

İyiye tapma kötüyü de kabul et. Değil mi ki bir zamanlar yazdığım gibi bir pürüzden doğdu hayat.

102

Akıl hastalarına niye gülünür; komedi filmlerinde niye gülünür; bazı insanlar, durumlar niye komiktir? Bilinir: Şekspir'in soytarıları krallardan daha bilgedir. Gülmek insanın kötü yanı mıdır?

103

Tezemin oğlu Ali Özil bir daha dünyaya gelsek bile bunu bilmeyeceğiz diyor ve ekliyor: Demek ki gelmeyeceğiz farz edelim.

104

Serdar Koçak'ın *Aşağı Denizler Hükmü* adlı son kitabı Ankara'da Kanguru Yayınlarından çıktı. Şiirinde bir aşama olarak görüldü bana. Zaten kendisini çok özgün bulurum.

105

Delirdim ve yalnız kaldım.
Yalnız kaldım ve delirdim.
Hangisi doğru?

106

Annem, babam öldü; gölgemin arkadaşı kalmadı evde.

107

Kimler senin hakkında neler söyledi; söylüyor; söyleyecek? Her şeye hâkim olamazsın. Kimse dünyaya bütünüyle hâkim olamamıştır.

108

Sevil Avşar diyor ki: Sosyal medyadaki sanal paylaşımlardan dolayı gerçek paylaşımlara vakit bulamıyoruz.

109

Ömer Çolakoğlu ile sokaktan geçen kanserli bir komşuyu izledik. Ömer hayatın kendisi varken diğer şeyler mesela kâğıtlar önem taşıyor dedi.

KARANLIK BİR NOKTADA
DİPSİZ BİR RÜYA

gecenin büyüğü merhametine sığın
ey ak bayrakları göğsüne yamalayan kral
kaosun bekçileri seni kışkırtmadan
yıkılmış surları tamir etmek yeniden
yeniden diriltmek
kanlı gözyaşlarıyla
sınanmış balçıklı bir bedende

her yetenek huzursuzluğun tarlaya sürülmesidir
ayak parmaklarıyla atılan her ilmeğin
en son halkası çıldırma ameliyesi
gecenin sesinde yağ rahmet gibi
uyan ya da aydınlık bir şafağa
unuttuğun ne varsa içinde
içli ağlamalardan
ve nefretin dipsiz rüyalarından
sen ey bizi ben yapan yabancı
ruhun dişlileri
azar azar çiğnemedi seni
yeniden vurmak için
tabibinle göz göze gel ve de
elini çek aşk deminden ey tabib
bu derdin devası yoktur

yağmur ve toprak arasındaki her şey
yeniden ve yeniden
kelleleri koltuğunda cüceler üretir
adımdan öte hiç bir şey benim değil
ve dahildir
ısırdığım kırmızı bir elmanın kutlu düşüşü
sırtımdaki yaranın
her gün yeniden kanaması gibi
içlendiğim her ah'ta
tanrının
bana el atma ya da bırakma ihtimali üzerine
gecelerdeki sırlı saatleri
bularak diz çöküyorum
ve öyle büyüyorum ki
güneşle yer arasındaki boşluğu çıkarsam da
koskoca bir nebulaya takılıyor kirli ayaklarım

bir rüyanın içindeki
bir noktayı atlardım bilmeyerek
kimbilir gecenin büyüğü merhameti
kör bir aydınlık olmasındansa
karanlık küçücük bir nokta olarak
kalmasını istemesinden
bu yaralı rüyanın

25 Ocak 2013

BİR BAŞAK EKİN

yol üstü dediler ama
kendini büyüten sessizliğin
içine bıraktılar beni
çatlağından emin görünse bile
iki yakası birbirinin ikizi

giderim giderim
kimse çıkmaz karşıma
üstüme çullanır taşla kaya
denize karışan nehirin suyu
bizi tanımaz olur
üstümüzden aşan dalga

akşama değin
umudu pırpırlayan kadınların
gül yüreğinden öpüyor
yolların içinden tutulan ayna

gele gele geldim
kendime yakışır sokaklara
yırtık pırtık zaman dilimleri
kirinden yağlanmış kumaşlar
bundan sonra
çul çaput yırtığına yama

zabın mevsimlerin içinden
seken bir damlanın peşine düştüm
bir salkım üzüm gibi geçtim bağları
sanırım kütüğüm benden mutlu

üstümden esiyor
sekiz erkek kardeşin rüzgârı
en hızlı yaşadığım günlerin
bir getirisini göremedim bu güne değin

çocukluğumu
bir çekmecedey buldum
kırkımdan sonra

karınca yolundan düştüm uçuruma
bir başak ekin olayım dedim
kendi göz yaşımı suladım
toprağın içinde bekleyen tohumu

DİLİMİ DİŞİME SÜRTÜYORUM

dilimi dişime sürtüyorum
dilim dişimden keskin
közden kalan dünlenmiş söz yığını
kulağımda biriktiğim

çatısı bozuk gramer
çoktan uçmuş bekleyişin zamanına
geçmişe söylesem
duvara yazı yazar çocukluğum

şimdi bağı bana susan dilime
mendebur kalsın sağır yürek
ağırlığı kendine yük olmuş saat
çalışsan emek hırsız zaman

çocukluğuma tökezlendim
yarım kalmış sofrada jandarma çayı
dönsen göğsümde sana beklettiğim bozulmamış
cennet bahçesi

sen o değilsen ben de biriken
cinnet söylencesini kim taşıdı neslime
kar bahardan önce gelirmiş
soğuşun yanığını teninde duyarım tohum

eskiyen sandığında ninemin
ninnisine saklasan kendini uzun gecelerce
ot yastıkları çiğneyen annemin ayakları
dedemin divanında be(r)del olur

insan ölüyorsa seveceği çocuk
gezeceği meydan kalmamıştır
kuyruğunu diline dolayan yiğit
meydanda sahibine it olmuştur

defter kokulu eylül
açıp kapısını kaçmışsa okuldan
soytarı bir zamana şiir düzmüştür
çürüyen akıl sıralarında

dilimi düşüme sınıyorum
kendini ölüme bileyiyor zaman
şerefi madalyaya sıkıştıran yalancı bir masaldı
hazinemden kovduğum

Çıktı!

Mehteran Bölüğüyle Enternasyonal

Şiir

Cihan Oğuz

Komşu Yayınları-Yasakmeyve, İstanbul, Nisan 2014, 96 s

Çıktı!

Şifalı Taşlar Kitabı

Şiir

Hüseyin Alemdar

Noktürn Yayınları, İstanbul, Haziran 2014, 72 s

NARKONOSTALJİLEPSİ

eskiden çay kenarına giderdik şu toprak yoldan
rakı içmeye balık yemeye şarkı söylemeye
kötü hayata güzel kızlar getirmeye

gündem fakirdi kamuoyu dilsizdi teknoloji zayıftı
şakayı su yılanları yapar barajı porsuklar kurar
helikopter böcekleri deve dikenlerinden alır yakıtı

sanki sana sordu günü uyuyan ayna
sanki bana sordu yönü esneyen patika

nem oranı yükselince insan patlar
olmayacak haltı yer dil ısınınca
yağamayan yağmurlar kırık kalpler
taşıyan canlıların göğsünde bekler

sanki sana sordu günü uyuyan ayna
sanki bana sordu yönü esneyen patika
sanki herkes müptela yakın coğrafyaya
her vurgunu aşkuruşu sanan
plastik laleler eken toprak saksıya

kutup ayıları gibi kaybolduk ya lan
eriyen buzullarda

Sevil AVŞAR

DÜŞTEN DÜŞE

Her gece bir tren kendime doğru
Raydan çıkmış biri daha olmalı
Ama neden susuyorsunuz
Bilinir her yalnız bir diğerinin ıssızlığına
Gizemli tenhasına yaslanır
Umutla zehirlenir de her büyümemiş çocuk
Ötekinin bastırılmış çılgılığında saklanır

Bilinmeyen bir gece son bir tren kendime
Ama neden korkuyorsunuz
Silinir inceliklerim
Yerimi küçücük bir boşluk
Ya da bir soru işareti alır
Ben; büyümemiş çocuk
Bir gezginin düşünden
Bir gezginin düşüne sürüklenen
Geride pişmanlığım
Üzgün kâğıt ve kalem
Söyleyemediğim nice kelime kalır

Ama neden tutmuyorsunuz

RECM

Bir ay gibi sallanıyorum gün bitiminde
Kurtlu bir elmanın fetva kokusu yayıldıkça,
Ne bir anlam oldum bu coğrafyada
Ne katillerimin ellerinde kan lekesi /

Tenha bir istasyonda rüzgârla buluşur gibi
Göğüs gerdim taşlara,
Ölüm tarihi bile olmayacak, kadınlığımı
Babil'den kalma el yazıları gibi taşıyan
Bu bedenimin /

Şimdi,
Karanlık, gülü öldürdüğü anın tevekkülünden geçiyorum
Hüküm giymiş siyah sürmeli gözlerimle
Kanlı bir düğün gibi
Kelebekkuyusunda,*

“Lanetleyerek yatağımdan çıkan
Erkeğin” aynasını bile hecelemeden

Ka
ran
lık
Ayetlerin oyununda /

Taştan
Ölü ebabil cesetleri
Yığıldı gözlerime /

Bir uğultuya dönüştü
Gövdemi kemirerek lanetleyen
Kursaklarında kalmış cehennem sesleri /

Başım çıplak sol omzuma düştü düşecek /

Artık ölüyorum
Bir başına avluda duran kuyu gibi
Tarihin size bağışladığı korkuyla
Tanrımıza dönebilirsiniz...

*Hüseyin Alemdar'ın Şifalı Taşlar Kitabı'ndaki
“Kelebekkuyusu”ndan esinlenerek.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

